

[Ole Vagn Christensen]

Det må være det væsentlige i dette her, at man får et sæt spilleregler, der gør, at man ikke vil kunne sammenblende disse midler. Jeg mener, vi bør anerkende, at det har den nuværende arbejdsminister taget fat på.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil, af hensyn til at folketingsmedlemmerne skal kunne høre dette her og kunne læse det i de grønne hæfter, og ikke mindst af hensyn til, at offentligheden har det tilgængeligt, tillade mig at læse op af et notat, som foranlediget af mine spørgsmål til arbejdsministeren om denne sag er sendt til Arbejdsmarkedsudvalget, og hvor statsrevisorernes konklusion på Rigsrevisionens beretning den 20. januar 1994 er i:

»Statsrevisorerne skal bemærke, at lovgivningen om arbejdsløshedskasserne som al tilskudslovgivning hviler på den forudsætning, at tilskudsmodtagerne loyalt søger at efterleve gældende ret. Sædvanligt tilsyn og kontrol kan herefter udføres under den forudsætning. Når der undtagelsesvis opstår indicier for misbrug, er denne forudsætning bristet. Det er derfor væsentligt, at der forudgående foreligger regler, der kan bringes i anvendelse mod misbrug, samt at tilsynet har vilje og evne til at bruge disse regler. Statsrevisorerne kan derfor tilslutte sig Rigsrevisors ønske om ændringer i lovgivningen og de administrative regler.

Statsrevisorerne finder det samtidig nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op. Statsrevisorerne og Rigsrevisor er enige om, at Rigsrevisor som opfølgning på denne beretning afgiver en ny beretning til statsrevisorerne, bl.a. om udviklingen i samadministrationen mellem Firma-Funktionærernes Arbejdsløshedskasse og Sammenslutningen af Firmafunktionærer.«

Klarere kan det vel ikke siges, at her er problemer.

Så er jeg enig i, at den siddende arbejdsminister gang på gang er gået ind og har rettet op på nogle ting. Det har den tidligere arbejdsminister derimod ikke. Men det, der står tilbage, er, at der stadig er problemer, som man afviser med henvisning til, at der kører tre retssager.

Og man vil blive ved med at køre retssager, så der aldrig nogen sinde kan foretages noget over for dem.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I hr. Ole Vagn Christensens sidste indlæg var det eneste argument, at når man igennem årene har konstateret, at der har været problemer i denne samdrift, og når der er givet pålæg om tilbagebetalinger, er disse efterhånden blevet fulgt, i det omfang de ikke først har skullet udsættes for behandling ved vore domstole.

Dertil vil jeg sige, at man kan en enkelt gang eller to undskylde, at en a-kasse og en fagforening siger: Nå, men vi var ikke lige opmærksomme på reglerne. Men det er jo ikke det, der er tale om her. Der er tale om et kontinuerligt forløb siden 1988, hvor man gentagne gange fra direktoratet har måttet gribe ind: Så har det været ejendomshandel; så har det været advokatregninger; så har det været edb-omkostninger; så har det været kursusomkostninger osv. osv.

Derfor er denne holdning, at de arme mennesker jo ikke vidste, hvordan reglerne var, og at de bare skulle have en tilrettevisning, jo ikke længere til stede. Altså det svarer til det, vi gør, når folk går ud og stjæler i butikkerne. Første gang får de en løftet pegefingert med besked om, at det må man ikke, og så leveres varerne tilbage. Men bliver man ved med at stjæle i butikkerne, er det ikke længere nok med løftede pegefingre, og at man afleverer varerne tilbage. Så falder hammeren.

Det er dét, vi beder om med dette beslutningsforslag. Det er jo ikke bare et enkelt tilfælde eller to, må jeg sige til hr. Ole Vagn Christensen. Der er tale om mange års kontinuerlige problemer blandt de samme personer i den samme fagforening og den samme a-kasse.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne sige, at jeg var glad for fru Lilli Gyldenkilde's bemærkninger og også meget redelige oplæsning fra beretningen fra statsrevisorerne – også de sidste bemærkninger, som jo klart viste, at dette var noget, man burde have taget sig af for flere år siden.

Det gjorde jeg så, lige så snart jeg havde mulighed for det som minister i 1993. Jeg bad om